

[Henry Christensen.]

står med så store muligheder som vel ingen sinde før, til trods for teknikkenes muligheder, til trods for den voksende internationale liberalisering og dens muligheder viser det sig, at vi står med flere selvskabte plager i henseende til at afbalancere økonomien, end vi ret tit har gjort.

Og nu skal vi altså stilles over for et nyt middel; nu kommer regeringen og foreslår — og jeg forstår, at det ærede medlem hr. Peter Nielsen ligefrem ser et perspektiv heri — at man går restriktionernes vej; han er bare lidt utilfreds med, at de ikke går vidt nok. Det ærede medlem ser i et rosenrødt perspektiv, at man kan komme til at lave investeringskontrol over for alt, men enfin — det kan man altså ikke; lidt er imidlertid bedre end intet, så han er godt tilfreds med, at vi nu skal til at gå restriktionernes vej.

Enhver kan da godt se, at vi står over for et alvorligt problem i samfundet derved, at efterspørgslen efter kapital er større end udbud og opsparing af kapital. Det er bl. a. en af regeringens forsyndelser, at den alt for længe har nærret mistillid til en indsats til fremme af det naturlige grundlag for en øget kapital, nemlig en større privat opsparing. Den private opsparing har vist sig at kunne vokse — og vokse endda betydeligt. Hvorfor ikke tro på, at hvis vi førte en politik, der for alvor støttede denne, og satsede stærkere på den, da var her et middel, der langt stærkere egnede sig i den økonomiske politik? Men man forestiller sig i regeringen noget andet; man forestiller sig, at det er bedre med offentlig opsparing. Det virker hurtigere, siger man, og så skyder man det andet fra sig og siger, at nu er det bedre, at vi går hen og laver restriktioner for efterspørgslen.

Hvis man nu ser på den restriktionspolitik, der stilles forslag om, må man sige, at det er et enkelt område af investeringerne, som den nuværende regering er så voldsomt på jagt efter. Det er erhvervslivets investeringer, vi gang på gang hører angrebet af den højtærede økonomiminister og andre af regeringens medlemmer. Det er ikke offentlige investeringer og andre investeringer. Der har vi rekordstigninger; vi har offentlige budgetter, der inden for bygge- og

anlægsvirksomheden stiger voldsomt, ikke alene for statens vedkommende, men også for kommunernes vedkommende. Nu behøver vi jo ikke at diskutere os imellem, at det også her drejer sig om nyttige investeringer, men det, vi behøver at diskutere, er, at det er en hel misforståelse, hvis regeringen tror, at erhvervslivets investeringer, de, der skal danne grundlag for de arbejdspladser, der i fremtiden skal konkurrere med udlandets, ikke er lige så vigtige som de andre. Det er en skæv politik at ville sige, at det alene er erhvervslivets investeringer, vi skal angribe, men det er det, regeringen gør. Det er dette skæve oplæg, der ligger i regeringens politik. At man kan være stillet over for at skulle sige, at i en given situation må vi dæmpe det samlede efterspørgselspres, også over for investeringerne, vil man ud fra en vurdering af økonomien ikke kunne afvise at diskutere. Men regeringen stiller ikke det forslag; den siger, at vi skal fremme på de andre områder, vi skal specielt sætte ind og dæmpe på ét område, nemlig erhvervslivets investeringer.

Nu får vi så fremsat et lovforslag, som, hvis det vedtages, betyder en principiel nydannelse i dansk politik. Vi har været stolte af dansk realkreditinstitutionsvæsen, og det har bl. a. hidtil altid været båret på det grundlag, at det ikke var underkastet restriktioner af den art, vi nu bliver stillet over for i henseende til obligationsudstedelsen. Det er altså et nyt princip, man her stiller folketinget og kreditvæsenet over for.

Jeg vil derfor, hvad behandlingen af lovforslaget angår, gerne sige, at vi fra vor side ønsker ikke at lægge vanskeligheder i vejen for, at folketinget kan behandle sine forslag så hurtigt, som det er påkrævet, og derfor er vi gået med til at tage første behandling allerede i dag; men det er nødvendigt at føje til, at vi ikke dermed på forhånd har givet tilslutning til, at vi kan se væk fra den tid, der kan blive nødvendig til grundig overvejelse af disse spørgsmål og til den offentlige debat, som et sådant forslag nødvendigvis må medføre.

Hvis man ser nærmere på lovforslaget, må man spørge: kan det så hjælpe? Betyder dets gennemførelse, at man dæmper efterspørgslen i erhvervslivet, således som regeringen vil? Det gør det jo ikke. Efterspørgs-